

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.42/2016/5. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi február hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádolt** ellen indított büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.6/2016/8. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2016. évi május hó 23. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat 20.040 (húszezer-negyven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2016. évi május hó 23. napján kelt 3.B.6/2016/8. számú ítéletében vádlottat a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete miatt 16 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által a 2015. évi június hó 6. napjától a 2015. évi június hó 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője eltérő minősítés megállapítása és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A perbeszédében a védő a jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezéseket nem találta megalapozottnak.

A fellebbviteli bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2)

bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Már a nyomozó hatóság is az ügy kiemelkedő tárgyi súlyának megfelelő körültekintéssel folytatta le a nyomozást oly módon, hogy maradéktalanul felderítette, összegyűjtötte és biztosította a jogi jelentőséggel bíró tények feltárásához szükséges bizonyítási eszközöket. A perrendi előírások megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárás keretében az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat egyenként, illetve egymással összevetve megvizsgálta, majd azok kellő részletességű, és a logika szabályaival összhangban álló értékelésével rekonstruálta a múltbeli történéseket, számot adva az egyes bizonyítékok tartalmi hitelességéről, elfogadásának vagy elvetésének okairól.

Az ügy bizonyítékok értékelését meghatározó sajátossága volt, hogy a vádlottaz eljárás során mindvégig elismerte, hogy késsel megszúrta sértett 1és tanú 5sértetteket. Védekezése mindösszesen arra irányult, hogy nem állt szándékában egyik sértett életének kioltása sem, míg sértett 1sértett vonatkozásában arra hivatkozott, hogy őt nem az ingatlan udvarán, hanem az ingatlanban szúrta meg.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a vádlott védekezését elvetette.

A vádlottaz eljárás során sértett 1-el összefüggésben vallomását többször megváltoztatta, míg sértett 1mindvégig következetesen állította, hogy az udvaron bántalmazta őt a feldúlt állapotban lévő vádlott. Sértett 1vallomását egyebekben alátámasztották a helyszíni szemle során rögzített adatok is, így kétség sem merülhetett fel a tekintetben, hogy a vádlott sértett 1-et az ingatlan udvarán szúrta meg. Hangsúlyozni szükséges azonban ezzel összefüggésben azt is, hogy sem a cselekmény minősítése, sem pedig a büntetés kiszabása szempontjából nem bírt jelentőséggel, hogy a vádlott sértett 1sérüléseit az ingatlan udvarán vagy a lakásban okozta.

A cselekmény részleteinek rekonstruálása körében a helyszíni szemle és a bizonyítási kísérlet adatai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemények szintén meghatározónak bizonyultak. Ezek alapján a törvényszék pontosan meghatározhatta a sértettek által elszenvedett sérülések keletkezési mechanizmusát is.

Ezeket a körülményeket együttesen értékelve nem lehetett kétséges, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelelt a lezajlott eseményeknek, így az – figyelemmel a Be.351.§ (1) bekezdésére – irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére és a cselekmény minősítése is a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak megfelelően történt.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védőnek a cselekmény minősítése körében kifejtett álláspontjával. Amint arra az elsőfokú bíróság helytállóan utalt, a vádlott elkövetéskori tudattartamára, ölési szándékára a cselekmény tárgyi és alanyi tényezőiből kell következtetést levonni, amint azt a 3/2013. Büntető jogegységi határozat is rögzíti.

Sértett 1életveszélyes sérülést szenvedett a vádlott cselekménye folytán, míg tanú 5sértett testét 4 szúrás érte, melyek következtében 8 napon túl gyógyuló sérülései keletkeztek. Az elkövetés

eszköze, a szűrés irányultsága, a támadott testtájék és az elkövetés során tett kijelentések azonban tanú 5sértett vonatkozásában is egyértelműen a vádlott ölési szándékára utaltak. Utóbbi sértett esetében azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a bántalmazásoknak csak tanú 4közbelépése vetett véget.

Az eszközhasználat, annak módja, formája, a vádlott kitartó szándéka mindkét sértettet érintően mindenképpen túlmutat azon, hogy szándéka mindössze testi sértés okozására irányult volna.

Mindezek alapján helyesen minősítette a törvényszék a cselekményt a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének.

A büntetés kiszabását meghatározó körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A vádlott büntetett előéletű, speciális bűnismétlő, akit két alkalommal ítélte el a bíróság emberölés büntette miatt végrehajtandó szabadságvesztésre. A bűncselekmény kísérleti szakban maradt ugyan, azonban sértett 1sértett esetében befejezett kísérletről lévén szó, ez utóbbit enyhítő körülményként értékelni szintén csak igen kis mértékben lehetett.

A vádlotta másodfokú bíróság előtt megbánó magatartást tanúsított, azonban ez sem őszintének, sem komolynak nem volt értékelhető, már azért sem, mert ezen megbánását mindössze a másodfokú bírósági eljárásban juttatta kifejezésre.

A bűncselekmény büntetési tétele tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, melynek a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a Btk.80.§ (2) bekezdése szerinti középértéke tizenöt év.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben a középértéket meghaladó, tizenhat év szabadságvesztést szabott ki. A speciális bűnismétlő vádlott vonatkozásában – aki korábban már két ember életét kioltotta – a fenti büntetési tartam inkább enyhének, mint eltúlzottan súlyosnak tekinthető, melyet egyértelműen alátámaszt annak ténye, hogy a vele szemben korábban kiszabott 11, illetve 14 év szabadságvesztés sem bírt visszatartó erővel.

Tekintettel arra, hogy a terhére súlyosbítást célzó ügyészi fellebbezést nem jelentettek be, a másodfokú bíróságnak eljárásjogi tilalmazottsága folytán a kiszabott büntetés súlyosbítására nem volt törvényes lehetősége.

Következésképpen az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett jogorvoslati kérelmek az enyhítést célzó részükben sem voltak megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére kötelező rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2017. február 28.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.6/2016/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.42/2016/5. számú végzése folytán 2017. évi február hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő